Primul martir
al Mişcării germane din Ungaria

Cum a fost ucis tânărul Ştefan Manherz de către o bandă de unguri din com. Petri, regiunea Sătmar

In ziua de 19 Noembrie s'a serbat la Petri, în regiunea Sătmar, hramul bisericii. Cu această ocazie a fost seara la casa culturală germană o petrecere a grupului etnic german. Simultan mai erau două serbări dansante la două cârciumi din sat, organizate de populaţia maghiară. Din aceste cârciumi au venit la casa culturală în repetate rânduri unguri încercând să turbure petrecerea cântând cântece maghiare. Germanii au invitat pe turburători să se liniştească, sau să părăsească localul. Intre timp sosise şi jandarmeria căreia ungurii au început să se plângă că germanii le interzic să cânte cântece maghiare. Jandarmii i-au încurajat spunându-le să continue liniştiţi să cânte.

Scurt timp după aceasta s'au apropiat de Casa culturală mai mulţi unguri înarmaţi cu bâte, o dovadă clară că voiau să provoace o încăierare. Unul din ei, cu numele de Franz Trunk, l-a chemat pe Ştefan Manherz afară. In curte acesta a fost atacat de unguri, care l-au lovit cu un băţ în cap, iar unul din ei i-a înfipt cuţitul în abdomen.

Jandarmeria a încheiat procesverbal, dar asasinii n'au fost arestaţi, unul din ei fiind chiar sărbătorit de maghiari ca eroul zilei. Franz Trunk s'a lăudat că a înjunghiat pe primul hitlerist. Manherz a murit în urma rănilor primite abia la 22 Noembrie la ora 21, după o grea suferinţă.

INMORMANTAREA

Luni 25 Noembrie a fost înmormântat la Petri Ştefan Manherz. El poate fi considerat ca primul martir al mişcării germane din Ungaria. Sângele lui a curs numai din cauză că a recunoscut că este german, acţionând ca atare, fără să fi făcut cel mai mic rău maghiarilor convieţuitori. Sângele său este începutul unor timpuri noui pentru grupul etnic german din Ungaria, fiindcă din el răsare un spirit nou, care întăreşte şi însufleţeşte pe toţi acei care s'au consacrat aceleiaşi lupte. Totdeauna martirii unei mişcări au întărit-o apropiind-o de ţintă. Dar niciodată n'au slăbit-o. Ştiu că şi sângele lui Manherz n'a curs în zadar.

Primul martir al mişcării naţionale din Ungaria a fost aşezat pe catafalc în casa culturală din Petri. Veniseră camarazi şi tovarăşi de neam din împrejurimi, pentru a însoţi pe camaradul lor până la mormânt.

Convoiul funebru s'a pus încet în mişcare. O mamă l-a însoţit plângând. Din partea grupului etnic german din Ungaria au asistat conducătorul grupului, dr. Franz Basch, secretarul general Max Albert şi secretarul principal Mathias Vogl. Convoiul funebru a mai fost urmat de conducătorul regional Iosef Schönborn şi reprezentanţii comunelor din împrejurime. Sicriul a fost aşezat lângă mormântul deschis. Un camarad a aşternut drapelul cu svastica peste cel care a murit pentru acest drapel.

Conducătorul regional Iosef Schönbron a vorbit în numele germanismului din Sătmar. El a spus: „Tu n'ai murit, continui să trăieşti în inimile noastre. Ai dat poporului tău tot ce ai avut mai scump. La mormântul tău făgăduim că nu vom renunţa. Lupta în care ai murit pentru ideia naţional-socialistă o vom continua până la izbândă.

Apoi d-rul Basch şi-a luat rămas bun în numele tuturor germanilor din Ungaria. El a spus între altele: „Mii şi zeci de mii mor astăzi pentru viitorul poporului nostru. Aceşti eroi cad în luptă deschisă împotriva duşmanului. Ştefan Manherz, primul mort al mişcării noastre, a căzut răpus de un asasin ticălos. Acest asasinat ticălos strigă după răzbunare, pe care o cer 800.000 de germani ai patriei noastre. In ochii a o sută de milioane germani asasinul şi neamul său este blestemat. neam şi asasinul care fără scrupule şi intenţionat pregătise această faptă.

Mormântul acestui camarad de 25 de ani va deveni un loc sfânt pentru toţi germanii din Ungaria. Odată ce o mişcare are morţi, ea ştie pe ce drum să apuce. Ea merge drumul drept.

Adresându-se mamei îndurerate, conducătorul grupului i-a spus să-şi poarte lacrimile cu mândrie, cu mândria tuturor mamelor germane, care îşi jertfesc fiii pentru patrie şi popor.

Drept rămas bun s'a cântat „Am avut un camarad..." Rândurile dese ale camarazilor din jurul mormântului au simţit însemnătatea ceasului. Fiecare şi-a dat acuma, mai bine seama, de drumul pe care trebue să meargă.

Moartea scriitorului N. Pora

Incă un scriitor din vechea gardă dispare dintre noi. Un om care a trăit în viaţă singuratic, departe de orice freamăt, închis în gândurile lui. Figura lui blajină şi vorba lui domoală întruchipa modestia în persoană. Cine l'a cunoscut îşi poate da mai bine seama că între opera şi fiinţa lui era o identitate desăvârşită. Asta fiindcă N. Pora scria aşa după cum simţia şi simţia aşa după cum scria.

N. Pora s'a născut în Bucureşti, la 23 Iulie 1881. Fiu de funcţionar a urmat cursurile liceale în Bucureşti, trecând apoi la Facultatea de Litere şi Filosofie, unde îşi ia licenţa. Incă din tinereţe se simţia atras către literatură fapt care chiar îl face să urmeze literile şi filosofia.

Debutul în literatură l'a făcut în anul 1903, la „Revista idealistă", semnând versuri. A scris sub pseudonimele: N. Pralea, Ion Gruia şi Barbu Lăutarul. In tot timpul vieţii sale a colaborat la nenumărate reviste. Dintre ele citâm pe cele mai de seamă. Astfel, Pora a scris la „Revista Noastră", „Ramuri", „Convorbiri critice", „Freamătul", „Minerva literară", „Convorbiri literare". N. Pora a scris ani de-a rândul la „Universul", colaborând la pagina literară „Din Duminică în Duminică" ca şi la almanachul ziarului nostru. In ultimul timp a scris la „Universul literar", ale cărei pagini le-a cinstit cu slova sa încă înainte de a se afla sub actuala direcţiune.

A scris aproape 20 de volume, de predilecţie nuvele. Opera sa are un pronunţat caracter semănătorist. Deşi bucureştean, Pora a cântat glia, a căutat s'o cunoască nu fiindcă îl interesa ca un nou fel de viaţă, ci fiindcă a iubit-o, şi a iubit-o pentrucă aşa l-a îndemnat firea lui de visător incorigibil. Bun psiholog, Pora a ştiut să ia din viaţa noastră sătească esenţialul. Eroii lui bine prinşi, trăiesc, au viaţă. Ceeace probează că el a cunoscut bine de tot pe ţăranul nostru. Din cărţile sale desprindem: „Din alte vremuri" (1910), „Intre viaţă şi moarte" (1912), „Intr'o noapte pe Bărăgan" (1914), „Hagi-Minciună" 1917, „Intr'o ţară departe" (1925) „Cântec de sirenă" (1934). In editura ziarului nostru a scos volumul „O ulcică la taica".

Pora însă a făcut şi traduceri din Grazzia Deledda, Zuccoli, etc. Moartea l-a surprins la o vârstă relativ tânără, căci moare în vârstă numai de 59 de ani, când încă ar fi putut scrie. In ultimii ani era secretarul editurei Cartea Românească. Pe mormântul lui proaspăt aducem ultimul nostru omagiu, rugând pe Dumnezeu să-l odihnească în pace.

Dan Bălteanu

VÂNZAREA IN EXCLUSIVITATE PENTRU BUCUREŞTI LA
ELECTROGAZ CAL-VICTORIEI 50 ŞI SUCURSALA
VÂNZAREA IN PROVINCIE
BRAŞOV - IOAN I. MIRCAN STRADA VOEVOD MIHAI 27.
SIBIU - MOTOR-LUX BULEVARDUL REGELE FERDINAND 21.
ARAD - LADISLAU VERES BULEVARDUL REGELE FERDINAND 47.
CAMPULUNG - MUSCEL SCARLAT S. ANGHELEANU

Bursierii facultăţii de Drept din Iaşi

Iaşi, 12 Decembrie

La facultatea de drept s'au întocmit tabelele bursierilor, pe anul şcolar 1940/41:

Burse: Aga Vasile, Dram Vasile, Hontiuc C., Macovei M., Obadă Andrei, Petrescu I., Prelipceanu D., Pavel N., Teleagă Arbore, Focşa Victor, Matei E., Dogaru N., Apostoliu Alex., Mogoş D., Raia P., Moroşanu M., Ştefănescu I., Petros T., Bârsănescu D., Dranga Gh., Drancа A., Turcanu A., Anofriesei C., Constantinescu Fl., Ghelase V., Monosanu P., Proca B.

Semiburse: Cota V., Diaconescu Alex. Iliescu V., Pascaru S., Rusu Şt., Conescu M., Costin M., Diaconescu Fl., Macoveschi Ana, Micu Pavel, Miultan I., Petraru P., Râşcanu E., Stafidor Gr., Ştefănescu V., Vlădoianu M., Ştefan V., Bodilă M., Botezatu M., Cireş Alex., Movrochefalo A., Mihai Eugenia, Teodor M., Mironescu V., Rusu Lucia, Supona. Budurcă Gh., Beiu Antur, Capeleanu V., Dimitriu N., Gotcu Gr., Camil Vasiliu.

Pentru cei cari au rude sau prieteni internaţi in Ungaria

Societatea Naţională de Cruce Roşie a României anunţă că a obţinut prin mijlocirea Crucii Roşii Ungare, trimiterea de colete cu efecte şi alimente, românilor cari s'ar găsi internaţi în Ungaria.

Pentru informaţii a se adresa la biroul refugiaţilor şi prizonierilor de război din strada Polonă 27.

„MOTOCICLETE" BICICLETE MAŞINI de CUSUT
RADIO, PATEFOANE, Art. SPORT Vinde cel mai eftin ANDREESCU Griviţei 106 Executăm şi reparaţiuni Telefon 3.79.63
13

VIŢE ALTOITE
POMI FRUCTIFERI, VIŢE SPECIALE PENTRU LIPSURI, AUTENTICITATEA VARIETĂŢII GARANTATĂ
Adresaţi-vă cu incredere la: Pepinierele Th. Teodorescu, Focşani

Cele două ceasornice

Eri după amiază m'am întâlnit cu vechiul meu prieten Iancu Gudurău. Era furios. Incă dela o distanţă destul de mare mi-a făcut semn cu umbrela să mă opresc şi m'am oprit:

— Ce faci, nene Iancule?

— Ce să fac, dragă. Sunt furios!

— De ce?

— Din cauza prietenilor, n'aşi mai avea parte de ei!

— Dar ce s'a întâmplat?

— Stai să vezi. Il cunoşti pe Nae Colţeanu?

— Foarte bine. Ce-i cu el?

— Ştii că suntem prieteni de douăzeci şi cinci de ani?

— Ştiu.

— Prieteni la cataramă. Ne istoriseam micile necazuri şi marile nădejdi. Ne consolam reciproc. Intr'un cuvânt, trăiam ca fraţii. Băiat bun, sincer, vesel şi de caracter. Cel puţin aşa l-am crezut până acum cinci minute. Acum ne-am certat pentru totdeauna.

— Dar de ce, mă rog?

— Să-ţi explic. Ne plimbam împreună pe calea Victoriei. La un moment dat îmi spune:

— Trebue să mă duc la avocat. E trei şi douăzeci şi cinci.

Am scos la rândul meu ceasornicul şi i-am răspuns:

— Nu. E trei şi douăzeci.

— Mă iartă. E trei şi douăzeci şi cinci. Priveşte!

— Nu. Trei şi douăzeci. Uite!

— Dragul meu, te înşeli. Eu îmi pun ceasul după Radio

— O fi! Dar al meu e după gară.

— Atunci nu merge bine.

— Exclus! Ţi s'o fi stricat ceasul.

— Al meu? E un Omega veritabil cu briliante.

— Al meu e un cronometru elveţian garantat pe zece ani.

— Te-a înşelat negustorul.

— Pe mine? Nu vezi că şi-a bătut joc de tine ovreiul? Ţi-a vândut ceapa asta care nu face două parale!

La aceste cuvinte Nae Colţeanu s'a făcut roş la faţă şi mi-a răspuns:

— Vezi de solniţa ta, mai bine!

— Solniţă? Eşti obraznic!

— Şi tu un caraghios!

— Ascultă Nae, i-am spus, dacă n'am fi prieteni...

— Ce-ai face, mă rog!

M'am reţinut însă şi am plecat spunându-i:

— Din clipa aceasta, nu mai suntem prieteni.

Şi am plecat. De fapt, Colţeanu ăsta... E drept că îl cunosc de douăzeci şi cinci de ani. Dar mai înainte? Spune că a fost arendaş la ţară. Dar ştiu eu? S'a căsătorit cu o femeie bogată, al cărei trecut, de, nu-l cunoaşte nimeni. Apoi, viaţa retrasă pe care o duce... Se culcă cu găinile... La cafenea nu vine niciodată... Uneori când jucam tablonet la el acasă, câştiga întotdeauna. De! Afară de asta se îmbracă prost. Ergo: e un avar de cea mai urâtă speţă. Biata soacră-sa, o sfântă, se plângea întotdeauna de el. De multe ori am găsit-o plângând. Sărmana femeie! A băgat-o în mormânt cu caracterul lui insuportabil. Şi când te gândeşti că am fost prieten cu el timp de douăzeci şi cinci de ani! Un om care e în stare să se supere pentru o diferenţă de cinci minute! Să îndrăznească el să spună că atunci când ceasul meu arată trei şi douăzeci, ora adevărată e trei şi douăzeci şi cinci!

Nenea Iancu Gudurău făcu o pauză. Apoi zise:

— Acum, te las. E târziu şi trebue să fiu la Gambrinus la patru fix.

Nenea Iancu scoase ceasornicul din buzunar şi privi cadranul.

— Drace!

— Ce s'a întâmplat, nene Iancule?

— A stat!

— Cine?

— Ceasul, bre omule! S'a oprit la trei şi douăzeci... Vasăzică Nae avea dreptate... Aoleu! M'am certat de pomană cu bietul om! Uite domnule, drăcie! Trebue să-i cer iertare! Auzi d-ta, să mă cert eu cu un om atât de ispravă, un om de caracter, un om admirabil care... La revedere, neică... La revedere!

Şi nenea Iancu a pornit gloanţ cu pulpanele pardesiului fluturând şi gesticulând ca apucat de alte alea.

OIŢA ŞI LUPUL

FABULĂ DE ESOP

Era albă, sclipitoare,
De puteai privi la soare
Dar la dânsa ba.
Invârtindu-se agale,
Lupul îi dădea târcoale
Şi-i şoptea aşa:
— „Ia'te uită cum străluce
Şi de vale cum se duce
Râul luminos.
Hai cu mine pân' la gârlă,
Nu mai sta închisă'n târlă
P'aşa timp frumos.
Hai cu moşu prin poiană,
Ca să ne luăm la goană
Şi să ne plimbăm,
Sau cumva îţi este frică
De ce mama o să zică
Fiindcă ne jucăm?"

*

După câte lupu 'ndrugă,
Ar pofti şi ea să fugă,
Vai! ce nenoroc,
Căci oiţa e sfioasă,
Dă par'că din ţarc să iasă,
Apoi stă pe loc.
Zice lupul:—„Vrai să joci,
Dar să treci prin gard nu poci,
Sâc, sâc, ţi-e necaz!
Eu, în locul tău, ţi-o jur,
M'aşi strecura şi prin ciur
Şi aşi face haz.

*

Se 'nserează, dar degeaba,
Lupul tot nu-şi drege treaba,
Chibzuie profund,
Se gândeşte cum ar face
S'o ademenească 'ncoace
Până către prund.

O idee ia fiinţă,
Alta nu e cu putinţă
Şi-altfel nu e rost.
Ce e drept, cu vorbă bună,
Cu momeli şi cu minciună
Cearcă doar un prost.

*

Urmând gândurile sale,
Lupul coboră în vale
Şi, vijelios,
Incepu să sape lanul
Dând din labe, vezi că planul
E ingenios:
Se va repezi în stână
Şi cât să ardici din mână
Oaia va pleca
Părăsindu-şi a ei turmă.
El, o va goni din urmă
Până va pica
Infundându-se în groapă...
Lupul sapă'ntr'una, sapă
Şi gândeşte 'n sine:
— „Lasă, soro, că te'nvăţ,
Peste-un ceas vezi ce ospăţ
Am să fac din tine".

*

Din senin însă apare
Un alai de vânătoare,
Strigă „Vai de mine!"
Vrea să fugă, gâtu 'ntinde,
Cade 'n groapă şi se prinde
Când nici nu gândea.

MOARALA

Faptu-i cunoscut, nu scapi:
Groapa altuia de sapi,
Singur cazi în ea!

In româneşte de AX. PONI

INTERVIEW

— Sunt mulţumit că am fost repartizat la partea sedentară.

— Nu înţeleg de ce mai trebue să învăţăm să citim astăzi când toate filmele sunt vorbite!

FILME

— Dragii mei de ambe sexe, nu sunteţi de părere să trecem în sofragerie?

— De când suspin după clipa aceasta!

— Este imposibil, obiectează o bătrână. Suntem 13, şi ne vom intoxica.

— Mulţumesc pentru compliment, răspunde gazda.

— N'o lua în nume de rău, dar e număr cu bocluc. Eu m'am născut la 13 şi am rămas nemăritată, intervine alt glas femenin.

— Cine n'a venit?

— Tincuţa.

— Ca totdeauna. Ce nesuferită este!

— Zi-i funcţionară, şi pace!

— Aşi! Nici acolo nu e bună de nimic. Trage la fit ca elevii răi. Ştiţi ce-a răspuns directorului, când i-a făcut observaţie? „Eu viu târziu şi plec de vreme... ca să compensez"!

— Ce tupeu obraznic! zice o văduvă dela periferie, remăritată cu un speculant amendat de două ori pe săptămână.

— Sssst!... iată şi pe Tincuţa!

Toţi se reped s'o îmbrăţişeze, să-i sărute mâna, să-i laude toaleta şi silueta.

— Vrei să pleci? întreabă gazda pe un tânăr.

— Da. Ca să rămâneţi tot 13 şi să nu vă puteţi înfrupta din bunătăţile de-alături, glumeşte el, luând-o înnainte şi lingându-şi buzele.

După ce se goleşte masa, două mosafire se pudrează şi se rujează.

— Ne lăsaţi atât de curând?

— Avem încă o vizită. La revedere.

Cum se închide uşa în urma lor, şueta reîncepe.

— Sunt drăguţe.

— Aşa şi aşa.

— Nu înţeleg de ce s'au îngălbenit, când aveau un păr negru atât de frumos!

— Sunt niţel cam stângace.

— Spune-o pe şleau: n'au luzajdiumond.

— Exact, maşer.

— Exageraţi. Se comportă satisfăcător.

— Nota 6.

— Aşi! Am asistat la o scenă care le-a caracterizat defintiv pentru mine. Cel puţin în ce priveşte pe cea cu moţul scos prin fundul pălăriei.

— S'auzim.

— Eram la ea, la o serată. Urmată de subretă, arată unui ofiţer tava şi-l întreabă, zâmbind: „Ce doreşti? Bomboane? Cafea? Ceai?" El, încurajat, răspunde scandând: „Prefer ce-ai". Ce credeţi c'a făcut?

— L-a sărutat, zice o bătrână.

— Ar fi fost prea mult, observă o tânără.

— Nu, doamnelor şi domnilor. I-a spus: „Nu e spirit, e îndelicateţă". Şi nu i-a servit nimic. Inchipuiţi-vă!

— Cei 7 ani de-acasă!

— Nu vă spuneam eu!

Amfitrioana fixează pe o mosafiră din colţul sofrageriei.

— Te grăbeşti?

— Din ce deduci?

— Văd că te uiţi la ceasornic.

— Mă distrez. In loc de mătănii. Fii sigură că nu voi pleca de cât cea din urmă, — după cele ce am avut plăcerea să aud!

DON JOSÉ

— Ţi-am mai spus de atâtea ori că nu trebue să bagi în gură tot termometrul!!

HUMOR

TE STAPANEŞTE!

— Ascultă. dom'le Bercu, zice medicul către bolnav, a cărui curăţenie trupească nu prea se potrivea pentru un consult medical, nu simţi niciodată nevoia să faci din când în când bae?

— Ba simt, cum să nu, doctore, răspunde Bercu mândru; vezi însă că eu ştiu să-mi stăpânesc sentimentele!

AR CAŞTIGA ŞI MAI MULT!

Institutorul şi rabinul unicului orăşel C..., prinseră să discute despre felurite lucruri la eşirea din sinagogă. Amândoui îşi rosteau preferinţele despre profesiunile pe care ar fi vroit să le îmbrăţişeze.

— Eu, zise institutorul, aş vrea să fiu prefect!

— Eu, spuse rabinul, aş vrea să fiu rege!

— Eşti nebun, rabbi, dece ai vrea să fii rege?

—Iată. Dacă aş fi rege, aş câştiga mai mult decât ar câştiga regele!

— Cum aşa?

— Aş câştiga mai întâi ceeace câştigă regele şi afară de asta aş mai lua leafa mea de rabin!

ASEMANAREA

Un marsiliez istorisea unui grup de prieteni:

— Dragii mei, am avut multe necazuri cu fratele meu gemen. Semănam unul cu altul ca două picături de apă, încât până şi mama nu ne putea deosebi unul de altul. Cred că vă daţi lesne seama câte supărări şi necazuri am întâmpinat din pricina asta!

— Ce fel de necazuri?

— Pe vremea când învăţam la şcoală, într'o zi fratele meu a aruncat cu călimara în capul unui coleg şi eu am fost dat afară din şcoală!

— Pe urmă?

— După aceea, el a avut un scandal pe stradă, şi eu am fost băgat la beciu!

— Apoi?

— Am făcut cunoştinţă cu o fată frumoasă şi fratele meu a fost acela care s'a însurat cu ea!

— Sărmanul de tine!

— ...Insă într'o bună zi m'am răzbunat şi eu vârtos!

— In ce chip?

— Eu am murit şi cioclii l-au îngropat pe el!

MORIŢICA

Profesorul întreabă pe Moriţică dacă el cunoaşte chipul în care se poate păstra cât mai bine peştele proaspăt.

— Ştiu, a răspuns Moriţică.

— Să te aud.

— Lăsând peştele în apa mării ori a Dunării!

ET CAETERA

DIN DRAGOSTE

Două cuconiţe, amândouă blonde şi prietene din copilărie, steteau de vorbă la o biserică în vreme ce se oficia o căsătorie religioasă. Mireasa era tânără, frumoasă, brunetă ca o noapte fără lună, şi avea buzele roşii şi cărnoase ca Andaluzele. Mirele avea cel puţin şaizeci de ani, părul lui era alb ca vata şi obrajii uscaţi ca iasca.

Una din cuconiţele blonde spuse celeilalte, care avea un năsuc mare cât un bob de mazăre şi ochii vioi de veveriţă:

— Aneto, parcă spuseşi adineauri că mireasa s'a măritat din dragoste cu bătrânelul!

— Da, s'a măritat din dragoste, dar din dragoste pentru banii lui!...

NAIVITATE

D. Mişuleanu avea un ochiu de sticlă pe care, seara, obicinuia, înainte de culcare, să-l scoată şi să-l pună într'un pahar cu apă.

Intr'o seară, el făcu treaba asta în faţa noului servitor, un flăcău prostănac pe care-l adusese dintr'o comună de prin jud. Buzău, unde avea moşie.

Desigur din exces de zel, noul servitor luă paharul şi se aşeză în faţa stăpânului său, fără să scoată o vorbă.

— Ce mai aştepţi, Pavele? întrebă stăpânul.

— Aştept, conaşule, să scoateţi şi celalt ochiu spre a-l pune în pahar!... răspunse cu naivitate servitorul cel nou.

LA MEDIC

Un evreu bătrân suferind, care nu se împăca de fel cu igiena, se duse la un medic, căci nu se simţea de fel bine.

Medicul îi prescrise douăsprezece băi fierbinţi.

Evreul privi drept în ochii medicului, apoi mirat îl întrebă:

— Imi garantezi d-ta, dom'le doctor, că o să mai trăesc doisprezece ani?!...

MITICĂ

Cunoştinţa noastră Mitică, care de data asta era croitor, era tare dezolat. Unul din muşteriii săi, Englez de origină, părăsise România fără să-i plătească un rând de haine ce i le făcuse cu câteva zile înainte.

— Cât îţi datora englezul, meştere Mitică? îl întrebă un prieten.

— Şase mi de lei...

— E ceva...

— Sigur. Noroc că i-am redus patru mii de lei când a comandat hainele, altminteri pierdeam zece mii de lei!...

DE CE NU?

Madam Bloch citea un volum cu poveşti orientale şi deodată, oprindu-se, zise bărbatului ei:

— Iancule, citesc aci că un arab şi-a vândt nevasta pentru un cal. Nu-i aşa că tu n'ai fi în stare să faci aşa ceva?

— Sigur că nu, draga mea! răspunde Bloch indignat.

Dar după câteva secunde, adaugă:

— Chibzuind mai bine Rebeco, cred că te-aşi vinde dacă mi-ar da şi un automobil pe lângă cal.

ULTIMUL RAND

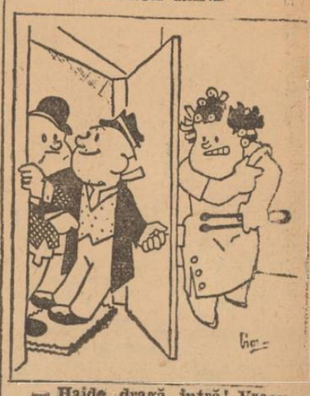

— Haide, dragă, intră! Vreau să mai luăm ceva înainte de despărţire!